

naša zvezda

K prazniku ustoličenja

Nepoznan je stopil Kristus med gručo dijakov ter jih vprašal: »Kdo, pravijo ljudje, da je papež?«

Odgovore mu: »Nekateri: da je Italijan, drugi: da je cerkveni oblastnik, zopet drugi: da je kapitalist ali njim podoben.«

Kristus reče: »Kaj pa vi pravite, kdo je?«

Spregovori katoličan in pravi: »Papež je namestnik Kristusa, Sinu živega Boga, poglavar Cerkev, oče naših duš in steber naše vere.«

Kristus povzame besedo in de: »Če je papež to, kar pravite, zakaj ga ne poslušate, kadar vas uči in vam govori?«

»Saj ga poslušamo, ko nam govori ex cathedra o veri in npravnosti!«

Samó tedaj? Mar ne sedi vedno na prestolu in ni vsak hip najvišji pastir in oče vaših duš? Bog je zapovedal, da bodi poslušen svojemu očetu, če hočeš, da ti bo dobro na zemlji. Žalostni katoličani, ki delajo razliko, kdaj morajo pod kaznijo izobčenja ubogati svojega pastirja in kdaj ne! Mar ni tudi Kristus dal večjih in manjših zapovedi in še nasvetov. Včasih je samó prosil: »Hodi za menoj!« Papež je vselej namestnik Kristusov: Kdor ga prezira v velikih ali malih rečeh, Kristusa prezira.

Tedaj je spregovoril fant in zaklical: »Mladi katoliški rod je poslušen svetemu očetu vsekar in v vsem!«

Kristus se obrne k njemu in mu reče:

»Blagor tebi! Zakaj meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Pa tudi jaz tebi povem: Kakor je Peter-Skala, na katero sem sezidal svojo Cerkev, tako boš tudi ti na skalo sezidan in peklenska vrata te ne bodo premagala.

Blagor tebi, blagor vsem poslušnim, ker bodo o zmagah govorili.

Blagor njim, ki živo vero imajo, ki v mojem namestniku mene vidijo, spoštujejo in ljubijo, ker bom jaz z njimi.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi tega zasramovali in preganjali: veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih.«

Govoril je, kakor nihče drugi ne more govoriti.

K prazniku luči

Luči gorijo v naših rokah — znamenje tiste luči, ki mora goreti v naših dušah: luč vere in milosti Kristusove.

Luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva.

Koliko je še poganov med nami, ki nimajo še luči ne v rokah ne v dušah!

Koliko jih je, ki imajo luč, pa je nočejo videti in zato nimajo slave Kristusove milosti v sebi.

Človek brez vere je v temi. Vera brez dobrih del je mrtva — in kdor nima milosti, ne živi.

Marijine roke so nam prinesle luč in milost. Pojdemo vsi k njej! Po Mariji k Jezusu.

*

Marijino očiščenje...

Najčistejša gre v tempelj na očiščenje.

Najsvetejši, ki ne potrebuje posvečenja, se po njenih rokah posvečuje, daruje Bogu.

Tudi to je klic luči za nas! Amplius lava me — vedno bolj me očiščuj! Nikdar nismo dovolj čisti, in vsak dan znova in popolneje se moramo darovati Bogu — po Marijinih prečistih rokah.

*

»Gospod Jezus, prava luč, ki razveseljuje vsakega človeka: razlij svoj blagoslov na sveče v naših rokah in nad duše naše. Kakor sveče preganjajo temó noči, tako naj zasvetijo naša srca od ognja in sijaja Svetega Duha v nas. Naj se oproste slepote vseh strasti, da bomo s čistim očesom srcá mogli gledati na ono, kar tebi ugaja in je nam v zveličanje, in bomo tako dospeli iz teme in nevarnosti tega sveta do neminljive luči.«

Luč v roke in Jezusa v srce! In bodo svetle naše misli in želje, besede in dejanja. In bo naše življenje luč v razsvetljenje poganov — krog nas.

Junak vere

Strme so gledali dijaki vanj. Nato je hipoma izginil izpred njih oči. Šel je druge spraševat. Danes bo prišel k vsem, tudi k tebi, prijatelj, in te vprašal:

»Kaj pa ti praviš, kdo je papež?«

P. V. M. Vrtovec S. J.

Kako sodijo protestanti o papeških enciklikah

Eden vodilnih mož sedanjega protestantizma, pastor Bögner, je dal v Parizu zastopniku časopisne agencije CIC sledečo izjavo:

Encikliki »Rerum novarum« in »Quadragesimo anno« so brali in študirali pazljivo ne samo francoski protestanti, ampak vsi po svetu, in sta v teh krogih naleteli na živo simpatijo.

Tudi okrožnici »Divini Redemptoris« in »Mit brennender Sorge« sta imeli velik odmev med ne-rimskim krščanstvom. Na ekumeničnem zboru v Oxfordu, ki sem mu tudi sam predsedoval, smo govorili o cerkvi, narodu in državi. Večkrat je bila omenjena papeška okrožnica proti komunizmu.

»Za zelo modro smo smatrali, da je Pij XI. objavil ti dve okrožnici takoj eno za drugo. S tem, da je objavil obe okrožnici (proti fašizmu in proti komunizmu) je papež dal nauk vsem tistim katoličanom in nekatoličanom, ki nekateri vidijo vso nevarnost samo v komunizmu, drugi pa samo v oboroževanju rase in države.«

Glede okrožnice »Mit brennender Sorge« je pastor Bögner rekel, da je škoda, da ni posebej omenila trpljenje protestantov v Nemčiji. »Sicer pa so to okrožnico protestanti v celoti odobrili, saj obsoja oboroževanje države, maličnje krščanstva, omejevanje pravic staršev nad vzgojo otrok, pojem dobrega, ki odslej pomeni samo to, kar je v skladu s Hitlerjevo voljo.«

O enciklikah zoper komunizem

je Bögner dejal: Najprej je treba ugotoviti, da je bila potrebna. Nad vse važno je bilo, da visoka duhovna avtoriteta, kakršna sv. stolica je, opozori krščanstvo na to strašno prevaro, ki jo vsi še ne uvidijo dovolj. Enciklika je vernikom jasno povedala, da je gospodarski nauk komunizma po avtentičnih izjavah Karla Marksa in njegovih naslednikov nujno vezan na gotovo filozofijo, ki je filozofija brezboštva.

Protestanti, ki sledimo pazljivo gibanje komunizma, mislimo celo, da bi bilo treba o Marksovem materializmu še več povedati. Okrožnico Divini Redemptoris so poleg katoličanov pozdravili vsi politični in idejni nasprotniki marksizma. Toda mnogi morda niso zapazili, da okrožnica obsoja ostro vse krivice, zmote in napake liberalizma in da ga proglašja za krivca odpada delavskih mas od krščanstva.

Premnogi izmed protestantov so prav posebno opazili opomine bogatinom, opozorila na pravičnost, posebno socialno ugotovitev, da se z delavci ne postopa tako, kot je prav. Mnogi protestantski listi so ugotovili, da je nauk enciklik v skladu z glavnimi poročili, ki jih imajo krščansko-socialni protestanti.

Na mnogih krajih v papeških okrožnicah mi protestanti najdemo pravi evangeljski duh kljub nekaterim razlikam med našo in Vašo Cerkvijo!

Kaj pa Judje?

Dopisnik iste agencije je imel podoben razgovor z judovskim rabinom Kaplanom. Izjavil je:

Pavel Slapar:

Razvoj in oblike

III.

Organizacije modernega poganstva

Razvoj oziroma razkroj misli v vedno globlje zmote je imel dalekosežne posledice v življenju. Ljudje so začeli smatrati Cerkev, ki je bila poprej mati in učiteljica narodov, za sovražnico svobodne misli in svobodnega napredka. Nemogoče jim je bilo dopovedati, da je njihov napredek padec navzdol. Zato tudi svaril in opominov Cerkev niso poslušali. Svetel pojav na tej žalostni poti so nekateri samostojni misleci in iskatelji resnice (konvertiti). Kdor čita njihove lastne izpovedi, vidi, s kakšnim prekipevajočim veseljem so se spet znašli v naročju Cerkev. Katoličanom samim so bili v veliko osebno potrdilo in zadoščenje. Gledali so jih, kot gleda družina otroka, ki se po dolgih blodnjah spet vrne v domačo hišo ter jim pripoveduje bridke doživljaje na tujem in zatrjuje srečo zopetnega svidenja.

Toda konvertiti so vendarle redki in maloštevilni. Mnogim ni bilo dano vrniti se v katoliško Cerkev. Ti so primerno človeški naravi iskali somišljenikov in se pričeli organizirati v novem taboru, ki se je čutil odtujenega in nasprotnega katoliški Cerkvi. Tekom novega veka je nastalo več organizacij, ki poleg vseh drugih ciljev, ki jih zasledujejo, hočejo svojim članom nuditi tudi nekakšno nadomestilo za Kristusovo zveličavno Cerkev. Njihovo stališče do Cerkev je različno. Nekateri računajo z njo kot s pravno ustanovo, drugi kot z vzgojno napravo, spet drugi ji kot preživeli zgodovinski tvorbi odreka vsako pravico do obstoja. Skupna poteza vseh teh organizacij je ta, da njihovi člani Cerkev ne smatrajo več za to, kar je po božji uredbi in ustanovi. Vsaka od teh organizacij si vzame za svetovnonazorno podlago tisti ideje, ki so prevladovala v času, ko je nastajala.

Tako je v času deizma in racionalizma nastalo prostozidarstvo. Leta 1717. so se v Londonu člani zidarskih zadrug zedinili v veliko ložo, do katere so dobili dostop tudi nezidarji. Kot simbol so si pridržali zidarska znamenja: trikotnik in šestilo. Anglikanski duhovnik Anderson jim je leta 1723. sestavil pravila. Primerno deistični in racionalistični osnovi jim je glavni smoter: gojiti človečanstvo in bratstvo. Višek jim je torej dovršen tostranski človek (človečanstvo) brez božje pomoči (deizem) po lastnem preudarku in razsodnosti (racionalizem). Versko so na tej osnovi prišli kmalu v popolno brezbriznost. Vzporedno z razvojem evropske miselnosti pa nato tudi v odkrito nasprotstvo do Cerkev. Danes je njihovo mišljenje in delo izrazito sovražno nadnaravni veri in njenemu vplivu. Organizirani so po prostozidarskih ložah v vseh državah po večjih mestih. Največ jih je v Ameriki. Njihovo število znaša skupaj štiri in pol milijona.

Gospodarski razmah (industrija) in naraščajoča tehnika (stroji) novega veka, sloneč na idejah individualizma in liberalizma, pripravila tla gospodarskemu sistemu, ki se imenuje kapitalizem. Brez filozofskih izrazov bi kapitalizem po domače lahko imenovali: neomejena (liberalizem!) sebičnost (individualizem!) v gospodarstvu. Bistvo kapitalizma je torej neomejeno in brezobzirno tekmovanje za dobičkom in gospodarsko premočjo. Posledice takega gospodarskega sistema morajo nujno biti krute in nečloveške. Kakor v vsakem tako morajo tudi v gospodarskem tekmovanju nazadnje ostati le nekateri maloštevilni, v katerih oblasti se kupičijo vse dobrine do neverjetnega tostranskega blagostanja. Tem maloštevilnim zmognejšim in premožnejšim morajo služiti vsi drugi kot predmet in sredstvo izkoriščanja (proletariat). To so logične posledice kapitalističnega gospodarskega sistema, ki prepreza danes bolj ali manj ves svet.

Kapitalizem je v gospodarsko šibkih in odvisnih zanetil smrtno sovraštvo (razredni boj). Ostvaril je dva ekstrema, ki tvorita nevarno napet in labilen položaj. Na eni strani se živi po geslu: cilj vsega truda in dela je kupičenje

»Zadnji papeški okrožnici proti fašizmu in komunizmu sta velik dogodek. Bilo je potrebno, da tako spregovori avtoriteta, kakor je poglavar krščanstva, katero je temelj sedanje civilizacije. Treba je bilo javno obsoditi napade na človeško osebnost, na svetost pogodb in nevarnost ateizma ter poganstva.

Sicer se res encikliki ne obračata direktno na Jude, vendar so obsodbe »Mit brennender Sorge« razveselile Jude, ki so prve žrtve narodnega socializma

Enciklika zoper komunizem pa nas zanima zaradi socialnega nauka, pa tudi zato, ker ne meša komunizma in judovstva, kot se to včasih dela. Vrhovni po-

glavar Cerkev dobro pozna versko vsebino judovstva in ve, da ga ni mogoče istovetiti s komunizmom. Prav je, da se v tem oziru pojmi pojasnijo, da ne bodo judovstva po krivem sodili.

Če se je sedaj povzdignil glas, da brani pravice vere in civilizacije, ga odobravajo pripadniki vseh ver.«

Taka spričevala drugoverceev morejo nas katoličane samo veseliti in utrditi v zvesti pokorščini do sv. očeta. F.

★

Lepi kongregacijski pasovi se dobe pri voditelju dijaške kongregacije »Zgodnja Danica«, Fügnerjeva ul. 15/II. Pas je iz prvovrstnega temnorjavega usnja,

modernega poganstva

privatne lastnine. Z druge strani pa doni: privatna lastnina je tatvina (Pierre Jos. Proudhon). To geslo si je osvojil organiziran nasprotnik kapitalizma **k o m u n i z e m**.

Komunizem ali socializem oziroma marksizem je gospodarsko nasprotnik kapitalizma, ker zahteva podružabljenje imetja, a svetovnonazorno je otrok kapitalizma. Otrok zato, ker ga je individualistični kapitalizem povzročil in še zato, ker sta v jedru oba iste narave. Oba namreč temeljita v materializmu. Le vloge so zamenjane. Proti individualizmu in liberalizmu posameznih se dviga kolektivizem in diktatura mase. Proti zasebnemu kapitalizmu vstaja državni kapitalizem.

Komunizem je po svojem bistvu in po svojem hotenju zaklet sovražnik Cerkev. Po svojem bistvu zato, ker ima svetovnonazorno podlago v materializmu. Po svojem hotenju zato, ker se zavestno postavlja v popolno nasprotje Cerkev. Cerkev ima za cilj večno zveličanje, komunizem raj na zemlji. Cerkev oznanja ljubezen, komunizem sovraštvo. Cerkev brani svobodno voljo, komunizem jo taji. Cerkev čuva osebno, družinsko in družabno moralo, komunizem je sploh nima. Saj se v najostrejši obliki rad družiti z nihilizmom ali anarhizmom, kakor ga je oznanjal Rus Mihael Bakunin († 1876). Po njegovem nauku ne prizna nobene avtoritete in nobene pravne obveznosti. Cerkev in komunizem imata samo eno skupnost: Cerkev je univerzalna in internacionalna in tudi komunizem je univerzalen in internacionalen. Prav ta skupna poteza ju še prav posebno razdružuje. Zato smatra Cerkev komunizem za svojega največjega nasprotnika. Drugače brezverske ali protiverske organizacije so se borile proti Cerkvi še vedno na neki kulturni višini ter so upoštevale možnost nekakega sožitja s Cerkvijo v obliki praktične tolerance. Komunizem te možnosti ne pozna več, ampak obeta Cerkev iztrebiti z brutalno silo. Pa tudi komunizem smatra Cerkev za svojo največjo nasprotnico. V njej vidi največjo zapreko za uresničitev svojih nazorov. Svojemu nasprotstvu je dal izraza v krilatici: vera je opij za mase.

Proti internacionalnemu komunizmu je vzrastel po vojni nasprotnik v **f a š i z m u**. V njem se uresničujejo stare sanje o nacionalizmu. Fašizem oznanja boj preživelemu liberalizmu in tisti trhli demokraciji, ki se je v 19. stol. hranila z nauki liberalizma. Manjka mu blažilnega pojmovanja in priznanja Cerkev, ki narode kroti in jim daje možnost vzajemnega sožitja. Fašizmu je narod oziroma narodna država poslednji in najvišji smoter, kateremu podreja vse gospodarske in duhovne interese. Namesto vere v duha oznanja vero v kri in raso (narodni socializem, hitlerizem). Diktatura naroda hoče biti utelešena v diktaturi narodnega predstavitelja ali voditelja (duce, Führer). Razmerje državljanov do njega sliči poganskemu oboževanju vladarjev v predkrščanskih državah. Fašizem priznava in upošteva samo fizično silo (oboroževanje). Kot naroden pojav se dela sovražnega mednarodnemu judovstvu in komunizmu. S ponosom se naziva totalitarni sistem, kar pomeni z drugo besedo, da je fašizem v ideji in organizaciji vrhovna instanca vsega narodovega mišljenja in življenja. Fašizem hoče imeti zase celega človeka. Zato golta, preganja in iztreblja vse druge stranke, družbe in organizacije. Pri zasledovanju tega namena se opaža razvoj v dve smeri: da ali postopoma likvidira vse v državi, kar si lasti kako pravico do ljudi (Nemčija), ali da razne družbe in organizacije, med katerimi je tudi Cerkev, tolerira poleg sebe, ker se mu zdi, da služijo njegovim interesom (Italija). Kako je hierarhična lestvica vrednot, kakor jo zahteva red v stvarstvu, zaobrnjena in pognana nasilno v drugo smer, se vidi posebno pri razmerju fašizma do univerz in Cerkev. Izrodki, ki se često pojavljajo v fašizmu, nas prepričujejo o veliki resničnosti trditve: če služijo duhovne vrednote Bogu in ne samo človeku, je to kraljevanje; če služijo samo človeku, je hlapčevanje in sužnost.

zaponka ima vdolan kongregacijski znak, Kristusov in Marijin monogram. Celoten pas z zaponko stane 20 din. (Samo proti takojšnjemu plačilu.)

Ali smo resnicoljubni in ne gledamo na osebnost

Med najstarejšimi cerkvenimi pisatelji slovi po svoji delavnosti in učenosti Origen. Da bi le tudi mi zaslužili časten priimek »adamantios« — mož iz jekla! Naj opozorim še na neko drugo vrlino tega izrednega moža, ki je danes prav tako posnemanja vredna kakor njegova žilava vztrajnost. Mislim na njegovo stvarnost in umerjenost v ostri borbi s pogani, Judi in gnostiki.

Filozof Kelsos je kristjanom očital, češ da je vse to, kar je pri njih dobrega, mo-

goče najti že pri poganih. Origen je odgovoril popolnoma pravilno: »Nič čudnega, saj je isti Bog vsadil v srca vseh ljudi in jim razodel to, kar je ukazal prerokom in Odrešeniku oznanjati, da bi nasproti božji postavi ne imel nihče opravičila, ker je vsakomur pomen in namen postave zapisan v srce.«

Origen torej prizna tudi nasprotnikom vrline. Ali ni to ljubezen do resnice v borbi za resnico? Take poštenosti in iskrenosti pa pogrešamo pogosto v današnjih borbah. Kolikokrat se udajamo utvari, da le takrat dovolj učinkovito branimo svoje nazore, ako nasprotnika udarimo v obraz in pred svetom razkažemo vse njegove slabosti, kar je na njem dobrega, pa utajimo. To so udarna sredstva demagogov vseh časov. Trenutni uspehi agitacije nas ne smejo varati. S takšno metodo trajno nikogar ne pridobimo, sebi in dobri stvari, ki jo zastopamo, pa neizmerno mnogo škodujemo.

Odkod ta občna slabost? Naše sodbe so preveč osebne in premalo stvarne. Slabi nazori — slab človek, pobijati je treba eno in drugo. V nas ni več duha Gospodove gorečnosti, ki je prišel iskat, kar je izgubljenega, ter je tako strogo ločil slabost, napako, greh od človeka in bil proti vsakomur pravičen, da so mu celo najstrupenejši nasprotniki priznali: »Učenik, vemo, da si resnicoljuben in v resnici učiš pot božjo in se ne meniš za nikogar, ker ne gledaš na osebo.« (Mat. 22, 16.) Ista naša pristranost se kaže tudi v razmerju do istomislečih. Na njih ni napake, vse jim prizanesemo, samo da so z nami v isti fronti.

Stroga pravičnost bodi temelj vsemu našemu delovanju!

Da bi bili eno

Proti papežu Korneliju je nastopil kot rimski škof in vrhovni vladar Cerkev Novacijan. Poslušajmo, kako graja njegovo nepokorščino in njegovo samolastno prisvajanje oblasti in uničevanje cerkvene edinsti aleksandrijski škof Dionizij. »Če so te, Novacijan, proti tvoji volji, kakor praviš, prisilili k nepokorščini, dokaži to s tem, da se spet prostovoljno povrneš. Kajti moral bi prej raje vse pretrpeti, kakor da bi v Cerkvi božji povzročil razkol. Mučeništvo zaradi preprečenja razdora v Cerkvi bi ne bilo nič veličastnejše nego zaradi zavrnitve malikovalskih daritev, po mojem mnenju še celo večje, kajti v tem slučaju bi bil mučenik le za svojo lastno osebo, v onem pa za vso Cerkev.«

Moč vsake organizacije je v njeni disciplini. Posamezni udje se morajo podrediti vodstvu, lastne želje prilagoditi skupnim težnjam ter požrtvovalno delati za prosep in moč organizacije. To velja v najodličnejši meri za naš odnos do Cerkev. Kot njeni člani moramo biti pripravljeni tudi na mučeništvo. Če danes še ne gore cerkve in samostani med nami, komu se imamo za to zahvaliti, če ne previdnosti božji, ki nam prizanaša, ker na to še nismo pripravljeni?

★

Dnevno geslo katoličanov se glasi: Boj brezbožnemu komunizmu! — V nekaterih krajih je strah pred komunizmom moral narediti prostor mirnemu zavojevanju katoličanov. Tako n. pr. se vrši na Dunaju, v 19. mestnem okraju, »mestu Karla Marxa«, zopet vračanje h krščanstvu. Rdeči so si bili po svetovni vojni tajno zgradili kar cel sistem trdnjav v tem okraju; v februarju 1934 je dunajska vlada s topovi zavzela te rdeče trdnjave, pri čemer je bilo ubitih okrog 500 ljudi. Danes vlada v tej delavski naselbini mir; redovniki Brezmadežnega Srca Marijinega opravljajo ondi dela krščanske ljubezni. Preteklo leto je bilo v mali cerkvi naselbine nad 16.000 svetih obhajil; vsako nedeljo je v njej pet svetih maš in pri vsaki do osem sto ljudi, kolikor jih pač v cerkev gre. Seveda še ni vse za krščanstvo doseženo v tem rdečem središču, a stalno se boljša: pred kratkim je bila možna slovesnost prvega sv. obhajila (v prejšnjih časih nemogoča zaradi rdečih napadov!), pričela je delovati tudi prva Vincencijeva konferenca. Dunaj, ki je bil leta 1683. ustavil pohod islama v Evropo, je danes — misijonska dežela.

V mesecu februarju molimo s sv. očelom:

Za popolno uničenje brezbožnega komunizma — za 60 milijonov parižcev v Indiji.

1. Ramirova sijajna misel.

Vpraševali so se, ali bi mogli vsekaz na smučeh opraviti lisičjo dirko. Mladi Španec Ramiro Lopez je trdil, da bi šlo. Rekel je tovarišem: »Če upoštevamo, da sem med nami vsemi prvi prišel na to misel jaz —

»Saj res,« ga je prekinil danski fant Sigurd Klim, dobro vedoč, kako zelo je Ramiro včasih občutljiv, »ne smemo pozabiti, da je ta misel tvoja! Duhovita je in izvirna. Če torej želiš zahvale —

»Smo zanjo vsi!« zavpije Švicar Bernard Weiß.

»Saj ne gre za zahvalo!« z visokim glasom ugovarja Ramiro. »Nočem ne zahvale ne glasov! Samo to želim, da vaše butice dirko prepustijo meni.«

»Kako je to mogoče, ko pa se je mislimo udeležiti vsi?« zavpije še nekdo.

Ramiro se jezno namršči in medklic zavrne: »Leon, ker si Francoz in v francoskih Alpah smučamo, si domišljaš, da poznaš te kraje bolje od mene. Pa jih ne, daj si dopovedati! Saj ni letos prva zima, da v teh krajih gojim zimski šport. Miže ti prevozim Mont d'Arbois, prav tako Mont Joly. Zato te prosim, ne prekinjaj me!«

»Če se bomo pričekali, se nikoli ne dogovorimo.«

Vsi se okrenejo proti fantu, ki je mirno spregovoril te besede. Bil je lepo raščen fant skoraj sivih oči; s hrbtom se je naslanjal na široko hotelsko ograjo in s smehljajem na ustnicah poslušal prepir.

Bil je Miha Sever iz Anglije. Vsi so ga poznali, saj so skupaj z njim smučali, se drsali in bili z njim pri hokeju na ledu, a pravili so si, da ga поблиže nobeden ne pozna. Bil je boječ; rad je samotaril, govorili so, da še preveč. Bernard Weiß, ki se je rad ponašal s svojo angleščino, mu je vzdel priimek »a mysterious sort of cove« (skrivnosten čudak); veseli mladi Francoz Leon Veyrier pa ga je podobno označil: »Mais oui! C'est M. l'Inconnu!« (Prav imaš! To je gospod Neznanec!)

Neznanec! Pritaknili so Mihiu ta vzdevek čisto prijateljsko, on pa ga je prav tako dobrodušno sprejel. Ni ga pa sprejel, da bi zato o sebi kaj več povedal, da bi vsaj za spoznanje zlezal iz svoje lupine. »Strašno zaprt fant!« se je nasmehnil Danec Sigurd.

Zdaj pa so ga pozvali, naj prinese stol in sede k njim. Vso teraso so imeli zase, le dve gostji sta na drugem koncu gledali na Dôme du Miage, ves v sre-

bru in mesečini. Vsi ostali gostje hotela d'Aiguille pa so nocoj ob šumni godbi plesali.

Miha Sever se jim je pridružil. »Poslušal sem vas.«

»Kaj več nam povej!« se zasmije Pepe Gitano, drugi Španec vse družbe.

»Prav, pa bom,« odgovori Miha in se še sam nasmehne. »Tukaj ste iz —

»Sebe ne šteješ?«

»O, pač! Tukaj torej s mo zbrani Francozi, Italijani, Švicarji, Španci — plus Angleži —

»Zivela Anglija!« vikne L. Veyrier.

»Poslušaj vendar!« prikima Miha in se mu šaljivo pokloni. »In ker zastopamo celo zbirko narodov, se nikar ne čudimo, da si nismo kar na mah edini. Zato preklicujem, kar sem pravkar znil o pričkanju, in predlagam, naj nam Ramiro opiše pot —

»O, ali se boš dirke res udeležil?«

»Zakaj ne, če mi dovolite? Ko nam Ramiro opiše pot, bomo vsaj lahko presodili, je li mogoče vso opraviti na smučeh.«

»Vso, kajpada,« je prikimal Ramiro. »Od tod se povzpnejo na Mont d'Arbois, vso pot smuča. Na vrhu se ostro obrnemo in zdirjamo po grebenu Mont Jolya, spet vse pot smuča. Potem kar splavamo navzdol —

»Samo eno sekundo, prosim! Pomisli, po vsej progi smučarjev kar mrgoli!«

»Takoaj pojasnim, Bernard! Šinemo torej dol po pobočju Mont Jolya, prečkamo dolino Mont Joie, da pridemo do gozda —

»No, in tam?«

»V gozdu se s smučmi seveda ne bomo ubijali, treba jih bo sneti. Toda kakor hitro zajec ali pa lisica — kakor pač že hočete prvega dirkača imenovati — zapusti gozd, mora zopet na smuča in si lahko izbere poljubno progo, le da pride nazaj do hotela.«

»Če ga ne bomo prej ujeli,« vzkligne Weiß. »Progo pa mora zaznamovati, morda s konfeti. Barvast papir se na snegu dobro razloči.«

»Da, tudi jaz sem za konfete.«

Bernard Weiß pa še enkrat pove svoj pomislek: »Da, dirka je dobro zamišljena in lepo bi se nam obnesla, če bi bil Mont Joly in Mont d'Arbois samo za nas. A pomislite, da je na vsej progi prav zdaj smučarjev vse polno, in res ne vem —

»Bernard,« ga ustavi Ramiro, »kakšen dan je danes?«

»Sobota.«

»In kakšen dan bo po jutrišnjem?«

»Ponedeljek,« odvrne Bernard nestrpno.

»Da, ponedeljek. Ti pa hodiš naokoli, kakor da si slep in gluhi. Ali morda nisi vsepovsod bral objav, da bo v ponedeljek v Passyu smučarski slavnostni dan? V Passyu, onstran planote Sallanches? Vse bo drlo tja. Naš hotel bo prazen kot puščava. In vsa pobočja na naši dirki bodo samo naša!«

»Naš Ramiro pa res na vse misli!« se zasmije Leon.

»Da, mislim,« mirno reče španski fant. »Na vse mislim.« Oči pa mu za hip obstanejo na Mihiu Severju.

»Ali vaše ekscelence kupijo lepo preprogo?«

2. Krošnjar s preprogami.

Na teraso je stopil nenavaden možak. Bil je Maver v rdečem turbanu in brezpetih opankah, ki je v njih stopal čisto neslišno. Preko ramen mu je nad tuniko plaval bel plašč, spet na rami, in njegovi visoki postavi dodajal značilno stasitost, čeprav mu je že iz obličja in vedenja dihala poštena možgatost. Obraz, lakti in roke so mu bile od sonca temno ožgane.

Stegnil je laketa, obtežen s pestro barvanimi preprogami in še enkrat rekel: »Ali vaše ekscelence kupijo lepo preprogo?«

Glas mu je donel zelo globoko in za čudo prijetno.

Ramiro se je zadril nad njim: »Danes nič, Beni Hasan, stari jastreb! Poberi se že!«

Na Mavrovem utrjenem obličju se ni zganila nobena mišica, oko mu niti s trenom ni izdalo čustev. »Potem pa bodo vaše ekscelence kupile kak fin prt,« spregovori znova in ploskne z rokama. »Glejte, kakšne fine prte ima moj Zamat!«

Na ta znak pristopi mladec njegovega plemena; dvoje bistrih, veselih oči pogleda izpod kapuce, pod njo pa se pekažejo usta in brada čokoladne barve.

Mladi Maver je bil od ramen do pasu ves obložen s prti. Zavihtel si jih je na roko in jih molče začel razkazovati.

»Spravi že enkrat svojo šaro proč!« se je jezil Ramiro.

Maver je svojemu spremljevalcu dal znak, naj prte pobere, se vsem priklonil in izginil s terase.

Tedaj se je Leon Veyrier obrnil k Mihiu: »Sever, upam, da pri vas v Angliji nimate takihle krošnjarjev s preprogami. Pri nas pa jih je vse polno. Priklatijo se iz Maroka. Najbrž jim obrt dobro nese, čeprav še nikoli nisem videl, da bi kdo kupil od njih kakšno preprogo.«

»Jaz pa!« se oglasi Bernard, »in rečem ti, Leon, da njihova roba še ni tako slaba.«

Ramiro se namrdne: »Stavim pa, da roba tegale Beni Hasana ni za nič! Ali pa veš, kaj je bil stari postopač nekdanj? Razbojnik! Častna beseda! Dolgo časa je bil pravi strah Maroka. Francozi pa so ga ujeli. Za vse na svetu ne vem, zakaj so ga potem pomilostili. To je dejstvo! Zdaj pa se klati okoli in vsiljuje preproge. Najbrž je to milejši posel nego rezanje vratov.«

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in dijakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 številčk.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din; celoletno za nedijake 15.— din, posamezna številka pri poverjeniku za dijake —.50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).